உ

நன்னிலம்

ஸ்ரீ தாண்டவேசுர சுவாமிகள்

இயற்றிய

கைவல்லிய நவநீதம்

மூலம்

வெளியிட்டோர்

மகா. கோவிந்தசுவாமி அவர்கள்

முன்னாள் அறங்காவலர்

ஸ்ரீ நாராயண தாண்டவேசுர சுவாமி ஆலயம்

நன்னிலம்

முதல் பதிப்பு

 [விலை 75 காசுகள்

1971

நன்னிலம்

ஸ்ரீ தாண்டவேசுர சுவாமிகள்

இயற்றிய

கைவல்லிய நவநீதம்

மூலம்

வெளியிட்டோர்
மகா. கோவிந்தசுவாமி அவர்கள்
முன்னுள் அறங்காவலர்

ஸ்ரீ நாராயண தாண்டவேசுர சுவாமி ஆலயம்
நன்னிலம்

முதல் பதிப்பு
1971

[விலை 75 காசுகள்

இந்நூல்
கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ P. R. சுப்பிரமணியம் செட்டியார்,
காசுக்கடை,
நன்னிலம் (P. O.),
தஞ்சை மாவட்டம்.

ஸ்ரீ M. G. கிருஷ்ண சுவாமிகள்,
மடாதிபதி,
ஸ்ரீ பாலைய சுவாமிகள் மடம்
காந்தை (P. O.),
தஞ்சாவூர்.

மீனாக்ஷி அச்சகம், ஆடுதுறை.

கணபதி துணை
சிவமயம்

கைவல்லிய நவநீதம்

****

பாயிரம்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளம், தன்னிலங் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும், எங்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. 1

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனுய் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும், மூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனுய் நாளும், தோன்றிய விமல போத சொருபத்தைப் பணிகின் றேனே. 2

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால், கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து, சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொருபசு பாவ மானேன், அவருடைப் பதும பாத மநுதினம் பணிகின் றேனே. 3

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம், என்னுடை யறிவி னாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி, என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய, என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே. 4

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல், சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப், பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே. 5

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு முன்னூற், குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக். கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் **கைவல்ய நவநீ தத்தை,** அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே. 6

முத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெனை யாட் கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் **கைவல்ய நவநீ தத்தைத்,** தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும், வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே. 7

பாயிரம் முற்றிற்று.

முதலாவது

தத்துவ விளக்கப்படலம்

++++++++++++

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம், மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை, சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் ருறு கூட்டம், முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே 1

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாரும், சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம், அமர்தரு கருமம் பற்று தறுத்தலே விடலென் ருகும், மமர்செயுங் காம மாதி வரினடக் குதல்ச கித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர், பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும், வரமிகு சமாதி யாறு வகையின் சொற் பொருளி தாமே 3

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை, ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும், நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில், பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே. 4

இவனதி காரி யானோ னிந்திரி யங்க ளாலும், புவன தெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும், தவன மூன்றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப், பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே. 5

ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில், கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல். போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று, ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே. 6

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால், உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம், பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி, இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான். 7

அன்னதன் சிசுவை யைய னாமைமீன் பறவை போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி. உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன், சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான். 8

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே, தடமடு மூழ்கி னான்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி, அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி. மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான். 9

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னாலுஞ் சுவாமி, நின்னது கருணை யாலே நீரெனையாள லாமே, உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே, இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான். 10

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத், தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி, உடம்பினுட் சிவனைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே. 11

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்திறந்து, தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தை போற் சுற்றிச் சுற்றிப், பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம், ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே. 12

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல், பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன், உன்னைநீ யறிந்தாயாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை, என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே. 13

என்னைத்தான் சடனா வுள்ளத் தெண்ணியே சொன்னீ ரையா, தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ, பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன், நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே. 14

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன், அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார், சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றான், பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார். 15

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய், மோகமாங் கனவில் வந்து முளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய், சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்வாய், ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்வாய். 16

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக், கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேறொன் றேபோல், தினமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே, மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும தருளு வீரே. 17

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல், ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல், தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான, மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே. 18

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்தமெல்லாம், மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான், முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். 19

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம், ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்தல், நாரூடு பணியாய்த் தோன்ற னரனாகித் தறியிற் றோன்றல், நீரூடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெளியிற் றோன்றல். 20

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றென்று யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும், அப்பிரமத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம், செப்புகற் பனையினாலே செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே. 21

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம், பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில், இதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே, முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே. 22

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும், சத்துவ குணத்தி னோடு ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான். சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்றாய், ஒத்துள வேனும் தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே. 23

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறுச் சொல்வர், மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மந்த, அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றும், கருவகங் கார மூன்றுக் காட்டிய குணமா மென்றும். 24

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்றும், முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும், அக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை. எக்குணங் களும்பற்றாதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன் 25

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம்
கோசமா நந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமும் பிராஞ்ஞ னமே. 26

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா நந்த கோசம், சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னதிம் மட்டு மோக. முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம், வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய். 27

ஏமமா யாவி னேதை வீசனு ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும். 28

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும்
விண்ணிற், காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர்
நீரின் மண்ணும், போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய
பூதங்க ளென்று பேராம். சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக
சாதன தநுவுண் டாகும், 29

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து
நிற்கும், கோதில்வெண் குணத்திலைந்து கூறுணர்
கருவி யாகும், ஓதியபின்னை யைந்து முளம்புத்தி
யிரண்டா ஞான, சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப்
பிரிவி னலே. 30

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து
மைந்தும், பிராணவா யுக்களென்றும் பெருந்தொழிற்
கருவி யென்றும், பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு
மிலிங்க தேகம், சுராசுரர் நரர்விலங்காய்த் தோன்றிய
வுயிர்கட் கெல்லாம். 31

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை
சதனென்றுவன் இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய
கர்ப்ப னவன், இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக்
குமச ரீரம், இவ்வுடற்கோச மூன்று மிதுகன
வவத்தை யாமே. 32

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினே மிப்பாற்
றூலம், ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின்
மொழியக் கேளாய், தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல
தநுவும்போ கமுமுண் டாகக், காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ
கரணங்கள் செய்தான் றனே. 33

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான்
காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங்
கூட்ட. வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுங்,
தந்தன நான்காந் தூல தநுவண்ட புவன போகம். 34

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ
னகும். தூலமே மருவு மீசன் சொலும்விராட் புருட
னதும், தூலமே யன்ன கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ
வத்தை, தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது
மனத்திற்கொள்வாய். 35

சீரிய வீச னர்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி
யொன்றேல், ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப்
படியென் றக்கால், காரிய வுபாதி சீவன் காரண
வுபாதி யீசன், வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற்
பேத மாமே. 36

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம், சரங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டி என்பார், பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேதமீதே. 37

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேனுங் காண்ப வெல்லாஞ், சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான், செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம்போலும், அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய் 38

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லாளன்று தறியென் றுற்போல், குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநா லொளியைக் கொண்டு, புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத், திரமென்னும் பிரமமென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். 39

படமு நூலும் போற் செய்த பணியும் பொன் னும்போற் பார்க்கில், கடமுமண் ணும்போ லொன்றுங் காரிய காரணங்கள், உடன்முதற் சுபாவமீரு வொன்றிலொன் றுதித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாயமாமே. 40

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும், ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே, மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லுமையா, கேடறக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே. 41

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங்-கண்ட, ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திக பாதி யென்னும், ஊனிடை யுயிர்களுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும். 42

மூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கும், ஆன்றகூடஸ்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும், தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றுமன் மறைத்து மூடும், ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே. 43

ஆதார மறைந்து போன லாரோப மெங்கே தோன்றும், ஆதார மறையா தாகி லாரோப மிலையே யென்றால், ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்டு கூறும், ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேடமாமே. 44

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மறைந்தி டாது, மிகவிது கயிரு மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும், அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்திடாது, பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெனு மதனை மூடும். 45

கேவல நிலைதோன் றுமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம், சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ, ஆவர ணந்தா னேபா மூனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ, மேவருங் குருவே யென்று வினவிடின் மகனே கேளாய் 46

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னுலும், ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகுங்காணி, ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியா லுண்டோ, மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல் லாதே. 47

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும், அழுத்திய பவம்போம் முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ, முழுத்தவிட்சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும், கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே. 48

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான, சத்தியும் பொய்யே யென்றாற் சத்திசா தனமா வந்த, முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கால், நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே. 49

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும், அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பர், வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத், தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே. 50

இந்தமா யையினுற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும், அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய், முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணுதை ஞானம், சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல் கெடல் குளிர்மை யாதல். 51

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம், பரனிலை காணே னென்று பகர்தலா வரண மூடல், நரனொரு கருத்தாற் சீவனெனை முளைத்த றோற்றம், குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம். 52

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக
மும்போய், அத்துவி தந்தா னுத லபரோட்ச ஞான
மாகும், கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம்
போகல், முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா
நந்த மாமே. 53

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட்
டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ
ராற்றை நீந்தி, உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனென்
பதுபே ரெண்ணி, அதனொடு தசமன் றானென்
றறியாமன் மயங்கி நின்றான். 54

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனில்லை காணே
மென்றல், பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண்
டழல்விட் சேபம், நெறியாளன் றசம னுண்டு
நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி
நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர்
தம்மை, எண்ணுநீ தசம னுவை யென்னவே தன்னைக்
காணல், கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ
வதுநோய் போதல், திண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா
நந்த மாமே. 56

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு
மூர்த்தி யேயென், நிசவடி வினை யான் காண
நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான், சுசிபெறு மிலட்சி
யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட், கசிபத வைக்யஞ்
செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய். 57

விண்ணொன்றை மகாவிண் ணென்று மேகவிண்
ணென்றும் பாரின், மண்ணொன்று கடவிண் ணென்று
மருவிய சலவிண் ணென்றும். எண்ணுங்கற் பனைபோ
லொன்றே யெங்குமாம் பிரமமீசன், நண்ணுங்கூ
டஸ்தன் சீவ னுன்குசை தங்ய மாமே. 58

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும்
வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா,
காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றுங் கடைந்தெ
டுக்கும், ஆச்சிய மென்னவுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து
கொள்ளே. 59

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடலு
னென்னும், அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு
மைம்பூத விகார மன்றோ, வெறியதோர் துருத்தி
மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால், எறிபிரா ணனுநீ
யல்லை யிராசத குணவி காரம். 60

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையான்
மாவோ, தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி
காரம், வரமறு துயிலா நந்த மயனேயு நானெனன்
ஞதே, விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார
மாமே. 61

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி
யேகம், நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவறிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க
ளான, குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி
லாவாய். 62

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற
பொழுது பாழே, விஞ்சிய தது வல் லாமல்
வேறென்றுந் தெரியக் காணேன், அஞ்சன விருளை
யோஙா னகமென வநுப விப்பேன், வஞ்சமில் குருவே
யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார் 63

முன்புக நசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி
யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந்
தனைக்கா ணுத, பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா
ழவனே பாராய், அன்புள மகனே காண்ப
தடங்கலுங் காண்பா னீயே. 64

தூலசூட் சுமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை
தாமும், காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங்
கல்லோ லங்கள், போலவே வந்து வந்து போனவெத்
தனையென் பேனுன், ஆலமர் கடவு ளாணை
யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே. 65

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண்
டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச்
சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ, பல்லார்முன் றசமன்
றனைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண் டேதான், அல்லாமற்
பதினென் ருனு மவனிடத் துண்டோ பாராய், 66

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென்
றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவஸ்தை
பலமாய்த் திரும், அறிபடும் பொருணீ யல்லை
யறிபடாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொருளாகு முன்னை
யநுபவித் தறிவாய் நீயே. 67

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார
மெல்லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான்
சுபாவ மன்றோ, அதுவிது வெனுஞ் சடங்க
ளறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு மாகா
வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே. 68

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா
மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலட்சி
யார்த்தம், அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி
யார்த்தம், சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக்
கியங்கூ டாதே. 69

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெயராலு மிடங்க
ளாலும், ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி
னுலும், பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று
நிற்பர், ஆதலா லிவர்க்கெந் நாளு மைக்கியமென்
பதுகூடாதே. 70

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப்பொருள்
சேராமல், இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை
யுரையாற் கொள்வார், திடமான வதுவு மூன்ருய்ச்
செப்புவார் விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும்
விட்டுவிடாததென் றும்பே ராமே. 71

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு
தென்றும், தங்கிய ஸோயங் தேவ தத்தனென்
றுஞ்சொல் வார்கள், இங்குதா ரணங் களாக்கி
யிந்தமூன் றுரைக ளாலே, துங்கநூல் விரோதமான
சொல்லெலாம் பொருளாந்தானே. 72

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி
யார்த்தம், அன்னிய தேசங் காலமவனிவ னென்ப
வெல்லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக்
கியம்விடாமல், உன்னிடிற் றேவ தத்த னெருவனே
வெளியாக் காட்டும். 73

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி
யான, வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த்
தத்தை விட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு
மென்னும், அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத
வைக்கியங் காட்டும். 74

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும்
பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன்
ருமெப் போதும், இடமான பிரமஞ் சாட்சி
யிரண்டுமெப்போது மேகம், திடமாகச் சுவாநு
பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே. 75

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப்
பாமல், பஞ்சகோ சமுங்கடந்து பாழையுந் தள்ளி
யுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன்
பிரமமென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்ருய்
நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான். 76

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகித், தனுகரணங்களாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய், மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண, நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானுன். 77

அளிமக னெடும்போ திவ்வா ருனபின் மனது மெள்ள, வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைத் கண்டான், துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுது வீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்களாண்ட, மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி, உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன், செய்யுமா றென்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி. 79

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக், கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார், துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூபஞான, நிட்டனு யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே. 80

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும், நானுகத் தெளிந்த ஞான நமுவுமோ குருவே யென்றுன், தானுகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றேன்றும், ஆனுலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே. 81

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீ தங்கள், படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத்தாலே, உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத், திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளிதலாலே. 82

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட்டாது, மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே வாது, சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே, விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. 83

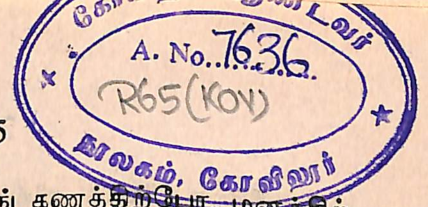
பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம், குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந்தேகம், திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே, விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர். 84

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார், ஒத்துள பொருளு கத்தா லுசாவல்சிந் தித்த லென்பார், சுத்தமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார், நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே. 85

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா, நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன், முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும். 86

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன், ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின், தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன். 87

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம், வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப காரமாக, நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தர். 88

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார், தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார், பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர். 89

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நானா வாகும், ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் காவ வாகும், மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார், பூதலம் புரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர். 90

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து, பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்னுஞ் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். 91

பின்னுமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானும், உன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியானுகும், அன்னியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோன் வரிட்டனுமே. 92

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா ஞலு முத்தி சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால் பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன் வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார். 93

பிரமஞா னிகளுங் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால், திரமுறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்றால், பரவுமா காச மொன்றிற் பற்ருது மற்றை நாலும், விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார். 94

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனயனெடுமா லான, மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம, பாவன மாஞ ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால், மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய். 95

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம், சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ ருக்கும், கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும், விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித்துத் தீரும். 96

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்யுங் கர்மம், மறுமையிற் ருெடர்ந்தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால், சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார், அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே. 97

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ ருகும், பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியசூக் குமசரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல், துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே. 98

கடமெனு முபாதி போனுற் ககனமொன் ருனுற் போல, உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர், அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற, படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும், 99

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக், கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றினு காசம் போலே, ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும், எல்லையி ஞமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய். 100

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க ளூர், வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு, பீனமாங் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே. 101

முதலாவது தத்துவ விளக்கப் படலம்

முற்றிற்று

படலம் 1-க்கு, செய்யுள் — (108)

இரண்டாவது

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே, பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனேவி ருத்தி, திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே. 1

நற்கருத் துடையோ ணுகி ஞானவா ணுகி நின்றேன் மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன சற்குரு வினைவிடாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். 2

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பாம், மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றுயோ, சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முறை செய் வாயே. 3

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய், சநநவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள், உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றேன்றி, மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய்போ னுலும்
எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல்
முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னுலு மையா
புந்திகின் றுறைக்க வின்னம் புகலும்விண் ணப்ப
முண்டே. 5

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக்
கெட்டா, தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா
யென்றும், சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி
யென்றுஞ் சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு சங்கை
முளைத்தன பறித்தி டீரே. 6

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்துநின் ணயங்கூ
டாதே, உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் ருத லாலே,
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே,
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. 7

வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த
வேதம், வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற்
றன்றோ, வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்று
யாகில், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்
யாது கேளாய். 8

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல
னென்றுள், அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள் வெட்கி
மௌன மானுள், என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன்
றெனச்சே டித்த, பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற்
காட்டும் வேதம். 9

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து
கொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ
கேளாய், இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண்
ணங்கள், புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி
யாடும். 10

உன்முகம் போற்கண் ணுடிக் குள்ளொரு முகங்
கண் டாற்போல், சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற்
புத்தி தோன்றும், நின்மனேவிருத்தி யந்த நிழல்வழி
யாயு லாவும், தன்மகன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ
ஞான மென்பார். 11

உருக்கிய தராநீர் நானா வுருவங்க ளானுற்போல,
விருத்திகள் கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்,
அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றேற்று விக்கும்,
இருட்டி னில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா
ணுதே. 12

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள் காண்போர்க்கே. 13

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள், கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனத்திற் கெட்டும், வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய், அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. 14

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன
வழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங் கேளீர்
சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந்
ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம்
உஞ்சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி
யொரு கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த
நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப
நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே 15

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றி லொன்று
கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும்
தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போது
சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம்
மருவு ரசோ குணமாகி லுலக தேக
வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும்
அருமகனே தமோகுணமே லான போதி
லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே 16

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி ஞற்போம்
தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்
கனபரிணு மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற்
களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும்
நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. 17

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன்முன் வேறோர்
களங்கமற்ற கண்ணுடி காட்டும் போது
விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி
விகற்பன்றி நிருவிகற்ப மானுற் போல
அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யானந்த மாம்பிரமத் தைக்கிய மான
உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே
யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே 18

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிரரரத்த மெதிஞ லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்ருே புசிப்பதென்ருன் மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போகமில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ டாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்ரு மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்த தன்ருே முத்தி தானே. 19

மனநாசஞ் சொரூப மென்று மருப மென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி வற்றில், வினவாத சீவன்முத்தரிடத்தி லொன்றும் விதேக முத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் கண்டாய், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே ஷித்துத் தமசுரச சுகணசித்தல் சொரூப நாசம், அனகாசத் துவந் தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யருப நாசம் 20

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ ஞன்மனமென் சொல்லும் போம் போம், வர்த்தமானத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதுப்போ வது நினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப்பாயே 21

விவகார வேலையெலாஞ் சமாதி யென்ருல் விகற்ப மன்ருே மனமலைந்து விடாதோ விட்டால், அவதான நமுவுமன்ருே வென்ரு யாகிலதற்கொருதிட் டாந்தங்கேளாசை கொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி நயந்தசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சங், தவமாக மனைத் தொழில்கள் செய்யும்போதுந் தழுவியநு பவித்தசுகந் தனைவி டாதே. 22

தேகத்த னலஞகி யகர்த்த ஞகிச் சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்ருற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்ஞ யாகில், மா கர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி வகைமூன்ரு யவரிருக்கு மகிமை கேளாய். 23

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய் கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தாஞ, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான் வெயில் போலென் றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன் 24

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்
தியப்பத் தியமெனவூ ணுய்ந்தி டாமல், பொறுமையுடன்
கிட்டினதைக் காட்டுத் திப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்
மா போகி யாகும், சிறிதுபெரி துகடனதங் கியங்க
ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம்
வெறிதிருக்கு மவனேமாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன்
றுடையவரே வீடு ளோரே. 25

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதிவழி நின்றி
டவும், உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு குணமா வுறுதொழில்
செய்திடவும், செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென்றுரை
செப்புவ தெப்படியோ, நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே
நலமா வருள்வீரே. 26

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும வித்தைவ
சத்துறுநாள், ஏடணை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிக
பர விவகாரம், வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே
வித்தைப டிப்பதெலாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல
னுண்டோ பரிபூ ரணமானால். 27

குரவர்சி காமணி யேகே. ளீர்நீர் கூறின வழி
யொக்கும், பரமுட னிகமுமி ழுந்தவ ரன்றோ பழகுவர்
மெய்ஞ்ஞானம், விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி
வேண்டுவ ரோவேண்டார், சிரவண மனனு திகள்வேண்
டாவோ சித்தமு றைத்திடவே. 28

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ
யக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர்
சந்தே கங்களுளார், தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய்
தீரா வாதனையோர், வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயி
னர் வேண்டுவ தொன் றுண்டோ. 29

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞானிகள்போலே
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே
னெனலாமோ, பொய்யாம் விபரீ தங்க ளவற்க்குப்
போயின வென் றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே
வெளியா வுரையீரே. 30

ஒய்ந்தக ளுவிற் கண்டப மூங்கதை யோதுவன்
வாதனையால், ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா
சனுமாகான், மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன்
மநுடனெ னப்படுவான், வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மள
வும் விவகா ரந்தொடரும். 31

ஆனா லையா குருவே காண்பத சத்திய மென்றாலும்,
நானா விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ,
போனா லன்றோ நன்றா நிட்டைபொ ருந்திடல் வேண்
டாவோ, தானா நிட்டைபு ரிந்தாற் செய்கைத விர்ந்தவ
னெப்படியோ. 32

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம்,
உரியதி யானமும் விவகா ரங்களுமுள்ளத் தொழிலன்றோ,
துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய்
வதுமுண்டோ, அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னாரு
டனுமன்றே. 33

உத்தம குருவே யாரு டருமா யொருதொழி லற்ற
வருள், சித்தம டங்குதி யானா திகள்சிலர் செய்குவ தென்
னென்றால், இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி
யப்படியே. முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது
முன்னே சொன்னேனே. 34

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம்,
அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியு
மிலை, வல்லசி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண்
ணியபாவம், எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு மீசன
டைந்திலனே. 35

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகியெ ழுந்தரு ளுங்குருவே,
ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்
றால், ஈசனு ஞானியு மமதைய கந்தையி கந்ததி னாலொப்
பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவ
னாமே. 36

எல்லாச் சீவரு மிவனா மென்றீ ரிவன்றான் முத்தி
யடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ றாமலி ருப்பா
னேனையா, எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றானா லிவனெல்
லாமலனே, எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே
யிதைநீர் மொழியீரே. 37

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர்,
அகமெனு மந்தக் கரணோ பாதிக ளளவிலை யாதலினால்,
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்,
சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்
பலவால். 38

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்திடி னதினுட்
சலசந்த்ரன், ஒட்டுமு தற்சந் திரனொடு
கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே, கட்டுமு பாதிந சித்திடு
சீவன் காரணவான்மா வில், கிட்டும யிக்கியமு பாதிகெ
டாதவர் கேவல மாகாரே. 39

இவனயன் மால் சிவ ஞகிய வீசரொ டெப்படி யொப்பாவன், சிவன்முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டிதிதிநா சங்கள் செய்வார், அவர்பிறர் மதிகளு முக்காலங்களு மறிவார் விபுவாவார், தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையி லொர் சற்றுங் காணேனே. 40

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டு மோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும். அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினுற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயை யின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரிவாமே.

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான. சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்க மா தவமிக்கோர், தரணி மாநுடர்க் கவைகளில் லாமை யாற் ருழ்வுள ராஞலும், பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெ னும் பேதமொன் றிலைபாராய். 42

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி, சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென் றீர் புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைநோக்கிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்திஞ லியோகத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே. 43

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் தியிரண்டும், தவமு ளோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக ளென்றி டிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ. 44

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும், பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா, ஆமி வற்றிலொன் றியற்றிஞ லொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர்வை, யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றிஞ ரன்றுள பெரியோரே. 45

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தன ரல்லாமல், ஜெனகன் மாபலி பகீரதன் முதலிஞேர் சித்தி கள் படித்தாரோ, இனிய சித்தியே விரும்பிஞர் சில'சில ரிரண்டையு முயன்ருரம்,முனிவர் சித்திகள் விஞேதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே 46

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிந்த சித்திகள் வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்திஞர் சிலசில முத்தர்களே னென்ருல், போக மாய்வரும் பிராரத்த கர் மங்கள் புசித்தன்ருே நசித்தேகும், ஆகை யாலந்தச் சித்தி கள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே. 47

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமற், பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணுடி யை யடிக்கடி துலக்கிஞற் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற் றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே. 48

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணை யா லெனையாளும், ஐய னேகுரு வேயெவ ராகிலு மநுப வித் தாலன்றிச், செய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசன முஞ் சென்மசஞ் சிதம்வேவத், துய்ய ஞானத்திச் சுடு மென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே. 49

சீவ பேதங்க ளளவில மைந்தனே செய்கையு மள வில்லை, ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவ நோக்கிப், பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தம், காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வச னிக்குங் காண்ட மூவகையாலே. 50

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மாஞலும், தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய் யோ, ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யாஞ லும், ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பிஞல் வீடுண்டே. 51

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி யினில் விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே 52

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர் சேர்வர், வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினுன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண்டுகா மிகளானேர், பழித ரும்பிற விக்கட லழுந்து வர் பரகதி யடையாரே. 53

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்குஞ் செயலன்ரே, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கண் மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துறந்த தேசிகமூர்த்தி யே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம், மறந் த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே யதுகேளாய் 54

திகழ்ந்த வீசனுர் சிருட்டியுஞ் சீவனுர் சிருட்டி யும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது வீசனுர் சிருட்டி கள் சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தையாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனுர் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனுர் செயலன்றே.

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்தி சா தனமாகும், சீவ னுர்செயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும், தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்க ணசியாவாங், கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள் போமே. 56

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள், தேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம், நாச மாக்கிய விவேகத்தினுயி ரொடு ஞானமுத் தர்களானுர், பாச மோகங்கள் பசுக் களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே. 57

அச்சு வத்தமென் றெருமர மதிலிரண் டரும்பற வைகள் வாழும், நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக் கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னும், மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னுதென வியங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. 58

இந்தச் சீவனல் வருமறு பகையெலா மிவன் செய லென்னுமல், அந்தத் தேவனல் வருமென்ற மூடர்க ளதோகெதி யடைவார்கள், இந்தச் சீவனல் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனு லன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாய கன் பொதுவானல், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே னென்றுயேல், குலவு மக்களைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய் வன், கலைக ளல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங் கருணை யென் றறிவாயே. 60

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங் கனல் புனன்மூன்றும், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீத மும் தாகமுந் தவிர்த்தாளும், அனைய வீசனு மடைந் தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணி நீ யறிவாயே. 61

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லு றைத்துமா நுடர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா யையைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே. 62

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடை விடா விசாரத்தால், வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னே தெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித் தெது சடமெது விரண்டுமொன் ருக்கூடும், பந்த மேது வீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாகும். 63

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம், ஞான மாக்குமே விசாரமே னென்றிடி னாமுறைத் திடக்கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசி போஞ் சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே. 64

பத்தி யும்வயிராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி, சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சாரூப, முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோக மாத் திரந்தள்ளும், புத்தி தந்திட லருமையோ விசார மேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. 65

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினான் மகனேகேள், கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறி க ளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி, ஆடியும்பல கருமங்கள் செய் யினு மவருண்மை தெரியாதே. 66

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்க ணத் தால்வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே. 67

துளங்கு தர்ப்பண வழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற் போமன்றி, விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினார் விமலதே சிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு றித்தஞா னத்தினா லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே. 68

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சக சமா தலின்மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சக சமாக் கறுத்ததன் றாரோபம், தர்ப்ப ணத்தினி லழுக் கற வேண்டினாற் சாதனத் தொழில்வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம் போதும். 69

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்ம்மூன்றும், தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே, பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்கும், துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும், நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்மல வான்மாவும், அநர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத்தன் னறிவினாற் காணாமல், கனத்த கர்மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணாதே. 71

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெனும்வேதம், தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர், சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததென் விதித்துள காரண முரையீரே. 72

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்து வைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றுய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகளந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 73

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகாண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக் குமோ வத்தனை தெரியாதோ, காக மேகறுத் திடு நெருப் பேசுடு கசந்திடு வேப்பேநீ, வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. 74

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மனதானல், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடா னென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெ னிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. 75

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந் துபா ரெனல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட் டொழி யதிநயிட் டிகவங்கிக் கிகழ்ச்சியற் றதும் பாராய், அதைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தாநந்த மடைவாயே. 76

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும், பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானல், நிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே, குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோதிஞா னமுமிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத் தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத் தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம். 78

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூ பஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி, எரித்த வாறு போற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறி வாயே. 79

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமு மந்தக் கரணகா ரியமன்றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத் தைக் கெடுக்குமென் றோதினா லாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. 80

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோமே, கருத்த னாகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்த ஞானமுமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே. 81

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன் றாக் கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியா னமும் விவேகஞா னமும்வேறே, செகத்தி லொன்றை யொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம், முகத்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே. 82

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனையோகம், கண்டபேர்சொலக் கேட்டது மறந்து போங் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியா னவஸ் துக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன் றென்று சங்கியா தேநீகேள், உருவங் கேட்ட வன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே, உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணாற்கண்ட வுருவம் வாஸ் தவமாமே. 84

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத்தியை நல்கும், திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியா னமே பிறப்பாகும், உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங் கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர் மெய்யே. 85

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்றால், நரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்னாதே, பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம், திரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே 86

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச், சேட மாகினா லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியென்றால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்த தேற் றாம்பொடி தானுமண் ணோடுமாயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே. 87

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படி யென்ருல், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர், அந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையாரோ. 88

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான் மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக், கலக மாய்முயற் கொம்பினுற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார், அலகை யாயினு ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே. 89

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகை யெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல், தூய சத்துச் சித் தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. 90

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும், கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங் களு மசத்திய மெனச்சொன்ஞல், எங்க ளுயக னே யத ளுற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 91

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானுல், அற்ப மாயையிற் ேறான்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே, சொற்ப னந்த னிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின் மைந்தா, அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. 92

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங்கூப் பிடுமானுல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரு பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியாபிக்கு மான்மாவே. 93

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெ னின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி. 94

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாத பொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா விதன மாயையேன் வந்ததென் றுற்புத்தி விசாரமற் றதனுலே. 95

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்வினை யாடுமுன் றெரியாவே, உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்த பின் வெளியாகும், பிரம சக்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே, பரவு பூதங்கள் கண்டநு மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே. 96

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றது மாயம், பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப் பவர் கண்காணும், வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலே, பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலதுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. 97

சக்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி, வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப், புத்தி மைந்தனே சத்திமா னுகிய பூரண வான்மாவின், வத்து நிர்ணயஞ் சொன் னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. 98

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொரு ளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய், நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேருமே. 99

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிப் போமே. 100

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரு பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங் ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனையொன் ருப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி. 101

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறென்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்தி போ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே. 102

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவ கரித் திடவேண்டில், நாவி னுன்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பது நாவாலே, பாவு நாமரு பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே, 103

பூரிக் குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய்சடந் துயர்மூன்றும், தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால், நீரிற் றேன்றுந்தன் னிழறலை கிழதாய் நின்றலை யினுநேராய்ப், பாரிற் றேன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய் யாமே. 104

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரு பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்துதல் பலனன்றே, மான மைந்தனே தீர்க்கசொப் பனசகம் வந்ததும் பாராமல், போன துங்கினை யாம லுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. 105

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா யிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

தானன்றி வேறென்று மில்லாத பூரணச் சச்சிதா நந்தகுணமாய், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்ருகு மென்றுலகை தொக்கின்ற படிகண்டிலேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளி கண்டதால், ஆனந்த மிதுபோல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. 107

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்ருகு மென்றுலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்க ணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாகிலும், பிரபஞ்ச மயமாம்வி ருத்திபே தத்தினுற் பேதங்க ளாமைந்தனே. 108

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும்வி ருத்திமூன்றும், ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதான மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்க ளென்றென்று மொன்ரு கிலும், நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னுற்சொருப ஞானுதி பிரிவாகுமே, 109

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மேதோன் றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி தாநந்த மூன்றும் வெளியாம், மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடு சாந்த மனமாகி லாநந்தமே. 110

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்த மேதென்றிடில், மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறிதல்சித்தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப தாநந்தமே. 111

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ் ச ரீரதனே நால்வேத மாவாக்கியம், நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாவையெனினும், மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமநு பவமெங்ஙனே, கோசப்பு ரங்களையி டித்துத்த கர்க்குமத குஞ்சரக் குருதாதனே. 112

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட, றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாதனு வுடல்கடவு ளுடன்மநுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே. 113

இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியிலி ராத்திரியி லிரவிசுட ரற்றபொழுது. மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன்னி டத்தினிற் பேராத பிரியமதனுல். அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா லாநந்த மாமைந்தனே. 114

அன்னபா னுதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்கும் வெகு பிரியமாகும், இன்னவா றுன்மாவு மாநந்த சாத னமெ னக்கருதல் பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாத னங்களொடு சொல்லுவா யாகின்மகனே, உன்னதா நந்தம்வே றேதநுப விப் பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ. 115

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகுபிரிய மாருதுகாண், விடய சுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடுமவனே யவனுல்வி டப்படா தொருநாளுமே. 116

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான் கொன்று விடுகிறே னென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினுற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந்த னைக்கொல்லு மவனுல் விடப்பட்ட தேகமவ னன்றுமகனே, ஆகந்த னிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மாவெ றுப்பதிலையே. 117

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப்பி ராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்த வான் மா முக்கியம், ஊகத்தி னுற்கௌண மித்தை சர்த் தாமூன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. 118

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனுன கெவுணவான் மாமுக்கியம், விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான மித்தையான் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டினுற் கர்த்தனுஞ் சீவவான் மாமுக்கியம், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேமு காமுக்கியம். 119

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனி னும்வெறுப்பாம், உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியிலு தாசீனமாமாதலான், மலினமறு சின்மயன் பலவகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிக மூான். அலகிலா னந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே. 120

மானஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த வகைகளெத் தனை யென்னிலோ, ஞானந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனு நந்தம்விட யாநந்தமென், ருநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம். யானந்த வகை சொலக் கேண்மைந்த னேயெட்டு மிஃதின்ன தின்னதெனவே. 121

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த னந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்தி லுனதுமுக் கியசுகமு தாசீன முற்றசுக நிசசுகமதாம். ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்தசுக ஞானசுகமே, 122

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொல மகனே கேள், ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனம துறுநேரம், செவ்வாமனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ மதுதான்விஷயசு காநந்தம். 123

ஈனநங் தருசுக விடயங் திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமல். சேனங் தனதுகு லாயங் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறிசீவன், தானங் தமில்பர னுடனென் றுவனொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆநங் தமயனு மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மாநந்தம். 124

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்றுகச்சிலர் சம்பா திப்பது தானுகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளி செய் பொழு தேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநுபவ மதனுலதுபிர மாநந்தம். 125

உதவும் புவியினி லொருவன் னநுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த மயனன் றேசுக முறுகின்றுன், இதுவிஞ் ஞான மயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழ கன்றே, சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல் லீர் சகலமும் வல்லீரே. 126

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்யுங் நனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன், நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுனு மாநந்தன், பெய்யுந் துளிகளுநீ ருங் குளமொடு பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. 127

ஒன்ரு கியபிர மாநந் தச்சுக மொழிவா னேன்
வெளி வருவானேனென், என்ருன் முன்செய்த கருமம்
வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்தி விட் டெழுந்தோனும்,
நன்ரு யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதி
யும் பெறமாட்டான், அன்ரு மெனவிருந் துறங்குஞ்
சிலகண மதுவே வாதனே யாநந்தம். 128

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலேந்தே
சுகந்தனே மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினே சுக
துக் கந்தரு மோனம் முறுநடு வடிவிற் காண், எந்தப்
புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலநு
பவமாகும், இந்தப் படிதனு தாசி னச்சுக மிதுவே
நிசமெனு மாநந்தம். 129

நிசமா னதுமுக்கியமோ குடத்துள நீரன் றே
வெளி யீரந்தான், வசமா வகங்கர மறைந்தா னிசமது
படிந்தான் முக்கிய வகையாகும், திசையார் திரிசய
மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோல, அசையா
தேமதி சமமா கியநிலே யதுதான் முக்கிய வாநந்தம்.

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவநன் மாகந்
தருவனெஞ் பிதிரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமத்
தேவர்கள் பகர்முக் கியரிந் திரனுசான், கனமார் பிரஜா
பதியென் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்
னேர்கள், பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய
வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். 131

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம்
பூமியி லிருந்தானேல், அவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா
லயன் முதலறிவோ ரநுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய
மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி,
உவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிக
ளென் முடிமேலே. 132

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினேம் வித்தைசுக
மினிமேற் சொல்வோம், முந்தமா யையுஞ் சச்சி
தாநந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில், அந்தமா
மத்துவித சுகமான்ம சுசமிரண்டு மங்கே சொன்னேம்,
தொந்தமாற் றியமகனே யின்ன முனக் கையமுண்
டேற் சொல்லுவாயே. 133

குகன்றனேயு மெனேயுமுல கினேயுமீன் றளித்தரு
ளுங் குருவே கேளீர், புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்
கடனித் தனியாகிப் பொருள்வே ருனல். உகண்ட
மன முறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களேப்போ லுறவு
காணேன். அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட்
டியமதுவா வறிவிப்பீரே. 134

குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு
னீர்மூன்று கூரு யிற்ருே, ஒளிதவனஞ் செம்மை
யென்ற பதங்களா லக்கினியு மொருமூன் ருமோ,
வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப் பிரித்து
விலக்கி வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி
யெனும் பிரம மேகந் தானே. 135

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம
நிதானஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்
திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக்
கியஞ்சநா தனஞ் சீவன் றத்துவம்விண் சோதி
யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம்
விதிகுணங்கண் மொழியும் வேதம். 136

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம்
வசனு தீதம், அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந்
தரமகோ சரம கண்டம், அசமநந்த மவிநாசி நிர்க்
குணநிட் களநிரவ யவம நாதி, அசரீர மவிகார
மத்துவித மெனவிலக்கா மநேக முண்டே. 137

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்ருய்ச்
சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு
ளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்
லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனுற் சத்தாதி குணப்
பொருளாம் பிரம மேகம், அன்னபொரு ளொருமை
யறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே. 138

நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பது தாய்
மலடியென னிகரென் னுதே, சற்குணனே வத்துநிலை
யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற்குணவே
தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச்,
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரம
மாஞ் சொரூபந் தானே. 139

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வரு
குருவே மொழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்
சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ணம், ஆகமங்
கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா
வறிந்தேனையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற்
பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. 140

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற்
சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ்
சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ்
சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயன் னிய
மாகிற் சட மசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்தி டாதே. 141

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னுலோ
வேறென் ருலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்
தோசத் தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா
ரியஞ்செயுமோ சத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச்
சொன்னுல், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற்
பங்களை விட்டொழிந்தி டாயே. 142

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்
சுழுத்திச் சுகவா நந்தம், மிருதிவடி வாதலிலவ்
வாநந்த மேயறிவாம் வேறங் கில்லை. கருதுபிர
ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின்
ருயே, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா
யிருந்தி டாயே. 143

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு பவ்வி டாமல், பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றும் பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்று மொரு படமா னனே. 144

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோத மன்றி யினிவே றுண்டோ, அதையுரைத்து மதை நினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக் கியமா மென்ற. பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளி தாகத் தெளியும் வண்ணம் பணித்தி டீரே. 145

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்பார், இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய். தனிவித்துச் சாக்கி ரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகளுக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்தார் மேலோர். 146

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமது தான் முதல்வித் தாகும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிதுந னுவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னுவாம், நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனுக்க னுவே 147

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல் சொப்பன மெனும்பே ருடையதாகும். பண்டுகளுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பதுசொப் பனந னுவாம், மண்டு மிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய். 148

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையி ரண்டாம் பூமியாகும், நலதநுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி. சொலுமசம்சத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப் பேரும் மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர். 149

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை யாகும், நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையா நம்பி, முற்சங்க வேடணைகள் விடறநுமா னசியிந்த மூன்றினுலும். சற்சங்க மனதி லுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே 150

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தைதயெலா மறத்தலசம் சத்தி யாகும், அத்துவிதா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரிய மாகும், இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய். 151

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமா மூன்றற் சுப்பால், சொற்பனமா மதுவு மெள்ள நழுவுமைந்தாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும் அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர். கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌனமாக் காட்டும் வேதம். 152

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று காநுதி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீத மென்பா ரதுகணக்கி லாறும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பதுநீ மனத்திற் கொள்வாய். பெருமைதரு ஞான பூமியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். 153

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாந் தூயமுத்தர், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொல் வேனே.

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்து மெள்ள மெள்ளவந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தி யுங்கை வந்த தாமே. 155

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா ராளுல். அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணை மெய்யே. தப்புரையென் றவர் கெடுவார் நடுவான மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்பு மொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே. 156

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி யென்று. நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டுல மாக் கியகுருவே நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானேர் அல்லாமன் முத்திபெரு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்று வீரே. 157

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக் கேளாய், கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங் குடீ சகம்வெகூ தகமஞ்சம் பரமவஞ்சம். விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே, 158

மந்தமுந்தி விரமுந்தி விரதரமு மெனமூன்று வகைவி ராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்ப த்தை வெறுத்துவரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள், அந்தணனூர் மித்தையென விடலதுதி விரதரமா மறிந்தி டாயே. 159

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும்
பலித்தி டாதே தீவிரத்திற் குடீசகமும் வெகூதகமு
மென்றிரண்டு திறங்களுண்டாம், தாவிநடந் திடத்
திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெங்கும்
மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென
விதித்தார் மேலோர். 160

இருவகைதீ விரதரத்து மஞ்சனென்றும் பரமாஞ்ச
னென்றுஞ் சொல்வர், வருமஞ்ச னுக்குமுத்தி
சத்தியலோ கத்தன்றி வாரா தென்பார், பரமாஞ்ச
னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்குமென்பார்
திரமருவும் பரமாஞ்சன் றானுமிரு வகையாகுஞ்
செப்பக் கேளாய் 161

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ
ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் மூன்றுபூ
மியுணடக்கும் விவேகி யானோன், சுஞ்ஞான
வானென் போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய
மேலோன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு
மிருவகையா மதுவுங் கேளாய் 162

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர்
பரம ஞானம், அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா
யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம், இந்தவகை சாத்திரத்து
முலகத்து நடப்பதுகண் டிருந்துமைந்தா, சிந்தனையின்
மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் றெளிந்தி
டாயே. 163

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறதசா வதுதா
னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா
வதுவு நானே, பிறந்தது நானென் றாகிற் பிரமமன்
றந்த நானே, பிறந்தது மிறந்த தற்ற பிரமமா
நானே நானே. 164

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே
னென்றால், நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப்
புந்தி யென்னில், தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே
சாவா தாகி, நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா
நானே நானே. 165

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென்
றாயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே
யாகும், குறைந்ததற் காநந் தந்தான் குவலயந் தன்னி
லில்லை, நிறைந்ததே யிந்த வான்மா நிதானமிவ்
வறிவு தானே. 166

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக
மாகும், நினைத்திடி லநேக லோக நிற்பதவ் வறிவி
லன்றோ, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற்
றறிவி தாமென் றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா
லேகமாய் நிறைந்தோ னானே. 167

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாநந்த மநுபவிக்க எந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில், இந்தமூன் றவஸ்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில், அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடைய லாமே. 168

வாதனு வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம் ஏதினு லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யில் போதமா மிராசன் ருனைப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாம், தாதரா யிருக்கப் பெற்றுற் சகலமு மடங்குந் தானே. 169

விருத்திக ளடக்க வின்னம் விஞேதமாம் யோகத் தாலே, துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும். கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே. 170

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் ருேதில், ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப், பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்ற மென்று, தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே. 171

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தில் எப்படிக் கூடு மென்னி லென்னை விட் டொன்று மில்லை, இப்படிக் கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னுப்போல், கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே. 172

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தால், எத்தனை யெண்ணி னுலு மேதுசெய் தாலு மென்ன, நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனுவே போல, அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே. 173

நானென உடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம், ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது, கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னுலே, நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. 174

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன், நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய னுனே னுனுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன், தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். 175

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தால் நித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த, சத்திய மதனு லன்ருே தாண்டவா வென்ற ழைத்தார் அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான், சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி, அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படிக் குருவே தாந்த, மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே. 177

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னேமே பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள் நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சிவன் முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. 178

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம்விளங்க வேதும், காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப், பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில், நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் யோகில் வந்தே. 179

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டால், உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல, நலமையா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர், பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வார். 180

சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

ஆக, படலம் 2-க்கு. செய்யுள்-288.

கைவல்ய நவநீதம்

—: முற்றிற்று. :—

* உ

கைவல்ய நவநீத மனனதீபம்

இருபத்தெண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

கைவல்ய தத்துவஞ் சந்தேக மதுதெளிதல்
கவியடி யெலா முரைக்கக்
கரிமுகவ னேயுனது பதமலரை யனுதினங்
கருதிடக் கருணை செய்வாய்
காசெனும் பொன்னில மீன்றளித் தெவருங்
கலங்குமென் னுடை யந்தமுங்
கலைசேர் படர்ந்தவே தாந்தமுத் தனைநித்திய
கருதுஞ்ச மஞ் சிரவணம்
மெய்யான சாதன மிவனுன பின்மனை
மிகவே வணங்கி யன்ன
மிதமற்ற தொடர்பவஞ் சொன்னது மடங்கிய
விருத்திவா ராய் தன்னையு
மேவுமென் னைத்தானின் னதுதேக மல்லாமல்
மேனனவு கண்ட தால
மித்தையா மத்தியா வாரோப மிப்படி
விபரமது தா னுத்தமம்
செய்யுமொரு வழியிக் குணங்களி லீசனுஞ்
சேரழுக் கேம மாயா
செகத்தோற்ற மாஞ்சத்தி தன்னுதி ராசதந்
தெரியுமிவ் வுடற் சூக்குமஞ்
செப்பைந்து தூலமே சீரிய வீசனுர்
சேனுயர் மரங் கற்பனை
சேடனு மரவன்று படமுதா டணதமச்
செய்கைதா னிகர் பூன்றமாந்

---

* வார்ப்பட்டு, ந. சொ. அருணசலஞ் செட்டியார் இயற்றியது.

துய்யவா தாரசக மதிலிதுங் கேவலங்
தோற்றமா குஞ் சுழுத்தி
சுத்தியில் வெள்ளியிம் பரினிந்த மாயைச்
சுயம்பிரம மா தத்துவங்
தோன்றவே யிதுநினக் கறியாத புண்ணியஞ்
சொற்றசபு மாவிண் ணென்றே
துங்கமாம் பூச்சியம் பிறிவதெப் படிகரண
சுகசத்து பஞ்ச கோசம். (1)
முன்புக றசமனுங் தூலமெல் லாங்கண்ட
முன்னுமறி வுக்கு மதுரம்
மொழியிந்த நீபேத வடநூல்வல் லவர்சளு
முதலான கங்கை பன்னி
முடிதத்து வப்பதங் கடநீரி தஞ்சமா
முயலனுப வா வளிமகன்
முற்றுமறி யையனே சிட்டநீ நானெனு
மோகமாங் தடை யக்கினி
நன்பிரம பாவனே தத்துவவனு வெத்தனே
ஞானமார் சீதீ ரராய்
நத்துகா மம்மாதி பேதகன் மஞ்சென்ற
நவில்பின்னே மூவ ரரிதாம்
நாடரிய பிரமஞா னிகள்சீவ பஞ்சினே
நற்பொறுமை யா றரியமெய்
நாதமுறு கடசொல்லி கானனீ ரிதுகாறும்
நவின்றதத் துவ விளக்கம்
இன்பமா நரர்குழி நற்கருத் துடைசந்த
மெனவுரையு மந்திர மூர்த்தி
இசையாக மப்பிரமா ணம்மற்றை வாக்கிய
மினியதன் பதி முந்திய

இலகுன் முகம்போ லுருக்கியது மெரிகின்ற
திவ்விருத் தியு வஞ்சகம்
ஏதுங்க ருதுமனே மனதுங் களங்கமற்
றேகமா யமன நாசம்
மென்சுத்த மாஞ்சத்து விவகாரத் தேகத்த
மேற்செய்கை யு மறுசுவை
மெய்யுமா டவர்செய்தொ குரவர் சிகாமணி
மிக்ககிளர் மகனேயா கேள்
மிகவுமோய்ங் தகனுவி லானலே யாதெரிதன்
மேலுத்த மகு நல்லவன்
மேவுமீ சனுமாயெல் லாச்சீவ ரகமெனும்
மிகுசட்டி யிவ னயனுமே. (2)
சீரார் தடத்துநர ரின்முத்தி நல்கிய
சிவசொரூ பங் காமியங்
திருமருவு மனகயோ கஞ்ஞா யிலக்கமா
செய்கைதவ சீவ பேதங்
தீயான பாவிக ளென்மனம் மழிவிற்
சிறந்ததி கழ்ந்த வீச
திரிமூவ ராமீசர் காரிய மச்சுவஞ்
சேரிந்த சீவ நலமெய்
பார்மனே விலங்கொன்று கேளிந்த ஞானமும்
பல்போன சன் பத்தியும்
பகர்வேட மாமின்ன வார்துளங் குததர்ப்
பணத்தினிங் கும் மப்படி
பத்திய மனேக்குள்வை நன்மையாங் தினமுமண்
பல்போக மா கள்ளுமூன்
பங்கமா மதுவுலக மாசொருப ஞானம்
பருத்திடு துருத்தி யருளுஞ்

சார்விருத் திஞ்ஞாவ குத்தகன் மங்கண்ட
சருவமுத் தியை சடமதாஞ்
சம்பிரம ருவீட தாமிந்த நிச்சயந்
தனிமலடி மாயை யென்ப
சலபங்க யாசொப் பனம்பொய்யை மெய்யென்ற
சதமாயை யென்ப ததனே
சாத்தருவ மாகாரி யஞ்சத்தி சத்தனைத்
தானில்லை யாங் கருப்பை

ஆர்க்குவா யுத்தம்ப னம்மேவு மண்ணில்
அலர்ந்துபூ ரிக்கு ஞானம்
அசத்திலெம் மட்டுதா னன்றியுரு வங்களிர
தாம்தாம சட மானமூ
அதிகவிக நாசச் சரீரசென் மாந்தர
மாரிருளு மன்ன பான
அற்பமா விடயவே கின்றதா கப்படு
மழிவுகெட லான புலியே. (3)

மானஞ்சி றந்தபோ கத்திலிவ் வாறுரைசெய்
மலினவீ னந்த தூங்கும்
மாலுமுத வும்புவியில் செய்யுமொன் ருகிய
வருமந்த நிச மானது
மனுடனெவ ருகிலு மிந்தவா றைந்துசுக
மாகுகன் குளிரி ளகலும்
மன்னித் தியம்பூர ணம்மசல மின்னவகை
வல்லநிர்க் குணவ மோகந்

தானந்த சத்தேசி வீயாத சுருதியுஞ்
சகலபல கலையு மிதயஞ்
சங்கையற வினவுமுந் தவமுண் டுறங்கித்
தனிப்புலவர் துர்ச் சங்கநி
தத்துவத் தின்மனம் முற்புவீ துரியநி
தாமுன் னிலங்க ளுலாந்
தக்கவிப் புவியிலிம் பொல்லாத சிட்டர்புகழ்
தமமந்த மும் பாவிமந்

வானநே ரிருவகை சிஞ்ஞாசு பந்தமனே
மண்ணிற் பிறந்த நானெென்
வாகுடநி றைந்தம் மனத்திறு லேயந்த
வாதனு வச விருத்தி
வன்கார ணம்மப்ப டயிருக் கச்சித்து
மருவுநா னென வென்னபுண்
வளர்தத்து வம்வந்த வித்தியா வாரண
வருகுலவு சற் குருவினே

ஆனவிது வரையிலுஞ் சந்தேக மதுதெளிதல்
ஆகுமிவ் விருத்தம் நாலில்
அடிதொறு மிருக்கின்ற பாவைந்த தாகுமதில்
ஆர்ந்ததத் துவ விளக்கம்
அறுதியோ ரடியினில் இரண்டுபாக் குறைவதாம்
ஆகமொத் தங் கவிகளோ
அமையுபனி ரெண்டுகழி வாகமுந் நூறிவைகள்
அறியவா னந்த மாமே (4)

முற்றிற்று.

இந்நூல்
கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ P. R. சுப்பிரமணியம் செட்டியார்,
காசுக்கடை,
நன்னிலம் (P.O.),
தஞ்சை மாவட்டம்.

ஸ்ரீ M. G. கிருஷ்ண சுவாமிகள்,
மடாதிபதி,
ஸ்ரீ பாலைய சுவாமிகள் மடம்
காரந்தை (P.O),
தஞ்சாவூர்.

மீனாக்ஷி அச்சகம், ஆடுதுறை.